

Publicerad 2010-12-27 00:02 av Marlene Anna Linnéa

Allt finns redan, sa jag en gång, det gäller bara att se och lyssna. Det var en tid då mitt hjärta rymde alla färger, de ett vitt sken strålade in till mina sinnen. Men jag har gått vilse igen.

För sent att längta

Förlåt mig, för jag vågar ej uppleva stillheten. Måste finna brännpunkten, behöver andas in i kärnan, fånga in mina trådar och låta sinnen vila. För tjäran pulserar i mina leder, i mina ådror, den gör mig stel. Den cirkulerar runt ett hjärta som kippar efter solstrålar, som tvingats hitta en ny frekvens för att överleva i sitt täta mörker.

Hennes liv kan inte fortsätta som om ingenting har hänt. För han har inte hänt henne. Och hon vågar ej berätta, för hon tror att mening med ord försvinner när de lämnar hennes läppar. Fritt flygandes mellan himmel och jord kan de vandra iväg, någon annanstans. Han skulle inte förstå nyansen och hon skulle kvävas av förvirring, den sätter taggar i hjärtat, river i tankarna.

Vi behöver ej se allt, man måste inte lyssna på allt nonsens. Ljus kan tändas utan att någon bevittnar, vet ej varför de alltid kräver förklaringar, när vi ser skenet. Men omdömet klyvs bara om, om, om igen av yxor från andras viljor och perspektiv. Splittret deformerar verkligheten, vi blir vår egen förrädare. I de labyrinter jag irrar i har jag dock funnit rymden för allt förlorat; den för missförstådda intentioner, krossade illusioner, den för svikna vänner och bortglömda älskare. Den är tom. Och klangen av en dov ton hörs i djupet.

Men det finns någon som lugnar henne i drömmen, han håller om och hon tar med sig känslan in i verkligheten. Hon vill smälta in i honom. Du suckar. En ung kvinnas höfter kan männe förföra; hennes hals, dofter av mynta och lavendel, sättet att vända bort blicken efter hon sett rakt in i själen. Men du är inte riktigt hel. Hon vill smeka axlarna neråt. Ner mot jorden, för du behöver tyngden i fotstegen, så att du känner vart du går. Och sedan vill hon att du ska beröra henne, önskar se sin spegelbild i dina ögon, känna värmen mellan dina händer.

Förlåt mig, för någon leker med mina tankar. Känseltrådar har sträckt sig för långt ut igen, nu känner de ej igen mig längre. Det skälver inunder utav föreställningar, skaver av tvivel. Vilsen. Sköra handleder tar emot

fall och händer skrapas blodiga. Jag vågar ej vidröra något som kan vara sant, vill inte ta i ömtålig hud eller känna salta tårar innanför bröstbenet. Orkar inte vara ensam med att höra skriket från barn med spruckna känslor, kan inte hjälpa någon annan. Önskar bara så desperat bli mig själv igen.

Det finns dock något oskuldsfullt i var längtan, något som gör att den ej försvinner. Det bor en mystik i varje andetag, en gåta som viskar, som berättar om vad som får ett hjärta att fortsätta slå, blickar att fortsätta undra. Glimma. En skör sanning klamrar sig fast i var rörelse, en förväntan och en rädsla. Och där lever en tomhet bredvid styrkan, i hur man aldrig någonsin kan följa sina fotspår tillbaka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marlene Anna Linnéa med Poeter.se id #6655 innehar upphovsrätten